

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΓΗΝ.

1. ΕΙΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ

Τήν Κυριακήν, 26^η Ὀκτωβρίου/ 8^η Νοεμβρίου 2015, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐορτή τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ μυροβλύτου, εἰς τόν ἐντός τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος ἱερόν αὐτοῦ Ναόν, ἐξ οὗ καί φέρει τό ὄνομα αὐτοῦ ἡ προσκειμένη αὐτῷ Σχολή τοῦ «Ἀγίου Δημητρίου», πρίν μέν λειτουργήσασα ὡς Ἱερατική, νῦν δέ ὡς Ἀραβόφωνος διά τούς μαθητάς τῶν τέκνων τοῦ ποιμνίου τοῦ Πατριαρχείου.

Εἰς τόν Ἱερόν αὐτόν Ναόν ἐωρτάσθη ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Θεσσαλονικέως, τοῦ κατὰ τόν ὕμνωδόν «ἀναζωγραφήσαντος τά πάθη τοῦ Χριστοῦ», τοῦ «ἐγκαλλωπίσματος τῶν μαρτύρων», τοῦ «ἐν τῷ σταδίῳ θαρρύναντος τόν Νέστορα καί καθελόντος τοῦ Λυαίου τήν ἔπαρσιν» καί καταστάντος πολιούχου τῆς Θεσσαλονίκης καί προστάτου καί πρέσβεως τῶν ἐν ἀληθείᾳ τιμώντων αὐτόν.

Τοῦ Ἑσπερινοῦ ἅφ' ἐσπέρας καί τῆς θ. Λειτουργίας ἀνήμερα τῆς ἐορτῆς προεξῆρξεν ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Λύδης κ. Δημήτριος, ἐν συλλειτουργίᾳ Ἀγιοταφίτῶν Ἱερομονάχων καί διακόνων, ἐν ψαλμωδίᾳ δεξιᾷ εἰς μέν τόν Ἑσπερινόν τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀριστοβούλου, εἰς δέ τήν θ. Λειτουργίαν τοῦ Σχολάρχου καθηγητοῦ δοκίμου μοναχοῦ π. Δημητρίου Λυκούδη, συμπαλλόντων μαθητῶν τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς Σιών καί ἀριστερά τοῦ Τυπικάρη τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης καί ἐπιμελητοῦ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τούτου καί ἡγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγίων Θεοδώρων τῆς Παλαιᾶς Πόλεως τῶν Ἱεροσολύμων Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀλεξίου, ἐν προσευχῇ Ἀγιοταφίτῶν Πατέρων, μοναζουσῶν, μαθητῶν καί καθηγητῶν τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς τῆς Ἀγίας Σιών, προσκυνητῶν καί μαθητῶν καί δασκάλων τῆς Σχολῆς τοῦ Ἀγίου Δημητρίου, ἥτις καί ἐδεξιώθη τήν Ἀρχιερατικήν Συνοδείαν μετὰ τήν θ. Λειτουργίαν, παρουσιάζουσα μικράν ἐκδήλωσιν πρὸς τιμὴν τοῦ προστάτου αὐτῆς Ἀγίου Δημητρίου.

2. ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΩΜΗΝ ΡΑΦΙΔΙΑ ΤΗΣ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ.

Τήν ἰδίαν ἡμέραν, Κυριακήν, 26^η Ὀκτωβρίου / 8^η Νοεμβρίου 2015, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐορτή τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ μυροβλύτου εἰς τόν Ἱερόν αὐτοῦ Ναόν τῆς Ἑλληνορθόδοξου Ἀραβοφώνου Κοινότητος εἰς τήν κώμην τῶν Ραφιδίων, ἐκτισμένον εἰς τήν καρδίαν τῆς Παλαιᾶς Πόλεως τῆς Νεαπόλεως (Nablus) τῆς Σαμαρείας εἰς ἀπόστασιν οὐχί μεγάλην ἐκ τοῦ Φρέατος τοῦ Ἰακώβ. Ὁ Ἱερός Ναός οὗτος, ἐκτισμένος μᾶλλον ὑπό τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Κυρίλλου περί τό 1850 εἶναι ὁ δεύτερος σήμερον Ναός τῆς ἄλλως τε οὐχί μεγάλης εἰς ἀριθμόν μελῶν τῆς Κοινότητος ταύτης, χρησιμοποιούμενος ἔτι καί σήμερον κατὰ διαστήματα διά τήν λατρείαν, καθότι αὕτη ἔχει ἀνεγείρει πρό τινων ἐτῶν ἄλλον μεγαλοπρεπῆ καί περικαλλῆ Ναόν εἰς τόν κέντρον τῆς Νέας Πόλεως τῆς Nablus πρὸς τιμὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

Εἰς τόν παλαιόν τοῦτον Ναόν τοῦ ἁγίου Δημητρίου προεξῆρξεν τῆς θ. Λειτουργίας κατά τήν ὥς ἄνω ἡμέραν πρὸς τιμὴν τοῦ «καθελόντος τὴν ἔπαρσιν τοῦ Λυαίου καὶ θαρρύναντος τὸν Νέστορα ἐν τῷ σταδίῳ» καὶ μαρτυρήσαντος τὸν Χριστὸν καὶ μυροβλύζοντος ἁγίου Δημητρίου, συλλειτουργούντων αὐτῷ τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου πρῶην Μητροπολίτου Ζάμπιας κ. Ἰωακείμ, τοῦ ἡγουμένου τοῦ Φρέατος τοῦ Ἰακώβ Ἀρχιμανδρίτου Ἰουστίνου, τοῦ ὁσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἱερωνύμου, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Εὐλογίου καὶ τοῦ διακόνου π. Συνεσίου, ψαλλόντων ἀραβιστί καὶ ἐλληνιστί τῶν Ἱεροψαλτῶν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀριστοβούλου, ἀκολουθοῦντος καὶ τοῦ εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ παιδίων.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θ. Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε εἰς τό εὐσεβές ἐκκλησίασμα τὸν θεῖον λόγον περὶ τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου ἐλληνιστί, ἔχοντος οὕτως:

Ἀθλήσεως καύχημα, μάρτυς Δημήτριε, Χριστὸν ἐνδυσάμενος κατεπολεμησας ἐχθρόν τὸν ἀνίσχυρον. Πλάνην γάρ τῶν ἀνόμων ἐν αὐτῷ καταργήσας, γέγονας τοῖς ἐν πίστει εὐσεβείας ἀλείπτῃς. Διό σου καὶ τὴν μνήμην σεπτῶς πανηγυρίζομεν», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

εὐλαβεῖς Χριστιανοί.

Ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μάρτυρος καὶ μυροβλήτου Δημητρίου ἐφαίδρυνε σήμερον τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ πάντας ἡμᾶς συνήγαγεν, ἵνα τιμῶμεν ἐορτικῶς τὸν μάρτυρα τῆς ἀληθείας, δηλονότι τῆς Χριστιανικῆς ἡμῶν πίστεως, ἐν τῷ φερωνύμῳ αὐτοῦ Ναῷ.

Ἄπαντα ἡ Οἰκουμένη τιμᾷ καὶ γεραίρει τὸν Ἀθλοφόρον Δημήτριον, διότι οὗτος ἀνεδείχθη λόγοις καὶ ἔργοις μέγας ὑπέρμαχος ἐν τοῖς κινδύνοις αὐτῆς, ὡς λέγει καὶ ὁ μελωδὸς αὐτοῦ: «Μέγαν εὗρατο ἐν τοῖς κινδύνοις, σὲ ὑπέρμαχον, ἡ οἰκουμένη, Ἀθλοφόρε τὰ ἔθνη τροπούμενον. Ὡς οὖν Λυαίου καθεῖλες τὴν ἔπαρσιν, ἐν τῷ σταδίῳ θαρρύνας τὸν Νέστορα, οὕτως Ἄγιε, Μεγαλομάρτυς Δημήτριε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος».

Ὦντως ὁ ἐκ Θεσσαλονίκης ὁρμώμενος ἅγιος Δημήτριος ἐγένετο «καύχημα ἀθλήσεως» ὑπὲρ τῆς εἰς Χριστὸν ἀληθινῆς πίστεως, διότι οὗτος ἐνεδύθη, δηλαδή ἐξωπλίσθη, μέ τὰ ὅπλα τοῦ φωτός τοῦ Χριστοῦ, ὡς παραγγέλλει ὁ θεῖος Παῦλος: «ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκοτους καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὅπλα τοῦ φωτός», (Ρωμ. 13,12). Μὲ ἄλλα λόγια, ὁ φίλος τοῦ Χριστοῦ Δημήτριος ἀπέθεσεν ὡς ἄλλα νυκτερινὰ ἐνδύματα τὰ ἔργα τῆς ἀμαρτίας, τὰ ὁποῖα γίνονται εἰς τό σκοτάδι καὶ ἐνεδύθη ὡς ἄλλα ὅπλα τὰ φωτεινὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς. Ἐπειδὴ δέ ὁ Χριστός κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, «ἦν τό φῶς τό ἀληθινόν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον», (Ἰωάν. 1,9), διὰ τοῦτο ὁ σοφὸς Παῦλος καὶ πάλιν λέγει «ἐνδύσασθε τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τῆς σαρκὸς πρόνοιαν μὴ

ποιεῖσθε εἰς ἐπιθυμίας», (Ρωμ. 13,14).

Ὁ μάρτυς τῆς ἀληθείας Δημήτριος κατὰ τόν Ἅγιον Γρηγόριον τόν Παλαμᾶν ὑπῆρξεν εἰς ὅλα σπουδαῖος, ὅχι μόνον μέ λόγια, διεκήρυξε τήν μαρτυρίαν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί ἀντιστάθηκε πρὸς τοὺς ἀπίστους μέχρις αἵματος. Τό σῶμα τοῦ ἁγίου Δημητρίου στήλην ἀκαθαίρετον ἀνέδειξεν, ἡ ὁποία διαγράφει καί ἀπεικονίζει τὰ πάθη τοῦ Σωτῆρος, ἐν ᾧ μέ τήν πηγὴν τῶν μύρων καί τῶν θαυμάτων διὰ τοῦ σώματος αὐτοῦ διακηρύσσει καί τήν ἀνάστασιν τοῦ σταυρωθέντος καί τήν δυναμιν τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ.

Μέ ἄλλα λόγια, διὰ τοῦ μαρτυρικοῦ αὐτοῦ θανάτου καί τοῦ μυροβλύζοντος αὐτοῦ σώματος ὁ Ἅγιος Δημήτριος ἐπιβεβαίωσι τούς λόγους τοῦ σοφοῦ Παύλου λέγοντος: «δεῖ γάρ τό φθαρτόν τοῦτο σῶμα ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν καί τό θνητόν τοῦτο (σῶμα) ἐνδύσασθαι ἀθανασίαν... τότε γενήσεται ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος, κατεπόθη ὁ θάνατος εἰς νῆκος. ποῦ σου, θάνατε τό κέντρον; ποῦ σου ἄδη τό νῆκος;» (Α΄ Κορ. 15, 53-55).

Γίνεται κατανοητόν, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὅτι αὐτός ὁ ὁποῖος ἐνδύεται τόν Χριστόν, δηλονότι αὐτός ὁ ὁποῖος τηρεῖ τάς ἐντολάς τοῦ Χριστοῦ, γίνεται κοινωνός καί μέτοχος τοῦ φωτός καί τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Τῆς τοῦ θείου τούτου φωτός κοινωνός καί μέτοχος ἐγένετο ὁ τόν στέφανον τοῦ μαρτυρίου ἀναδησάμενος, Δημήτριος ὁ ἔνδοξος, ὡς λέγει καί ὁ μελωδός αὐτοῦ: «Τόν θεῖον τοῦ μαρτυρίου στέφανον, ἀναδησάμενος, περί θεοῦ χορεύεις ἀστραπαῖς τοῖς ἐκεῖθεν λαμπόμενος, καί φωτισμοῦ πληρούμενος, μάρτυς ἀοίδιμε Δημήτριε».

Ἡ ἱερά μνήμη τοῦ σοφωτάτου ἐν διδαχαῖς Δημητρίου, τιμᾶται ἰδιαιτέρως ὑπό τῆς Ἐκκλησίας, διότι οὗτος διέπρεπεν εἰς τοὺς νικητικούς αὐτοῦ ἀγῶνας κατὰ τοῦ ψεύδους, τῆς πλάνης καί τῆς μανίας τῶν εἰδώλων. Ἐπέτυχε δέ τοῦτο, μέ τό διδασκαλικόν καί κατηχητικόν αὐτοῦ ἔργον, διὰ τοῦ ὁποίου πλειάδες ψυχῶν ὠδήγησεν εἰς τόν δρόμον τοῦ φωτός τῆς σωτηριώδους ἀληθείας. Μεταξύ δέ τούτων διεκρίθη, ὡς λέγει ὁ βιογράφος (Συναξαριστής) τοῦ Δημητρίου, νεανίας τις, τήν πίστιν Χριστιανός καί τό ὄνομα Νέστωρ, προσελθὼν εἰς τόν ἅγιον Δημήτριον, τόν εὐρισκόμενον εἰς τήν φυλακὴν καί εἶπεν «Δοῦλε τοῦ θεοῦ, βούλομαι συμπλακῆναι τῷ Λυαίῳ, ἀλλά εὕξαι ὑπέρ ἐμοῦ». Ὁ δέ Δημήτριος, τῷ σημείῳ τοῦ Σταυροῦ κατασφραγίσας τό μέτωπον αὐτοῦ «καί τόν Λυαῖον», φησὶν, «νικήσεις καί ὑπέρ Χριστοῦ μαρτυρήσεις». Λαβὼν θάρρος καί δύναμιν, ὁ Νέστωρ ἀπὸ τόν Ἅγιον «ἀντέστη τῷ Λυαίῳ καί τήν ἀλαζονείαν αὐτοῦ κατέβαλεν , ἀποκτείνας αὐτόν».

Εἰς τήν ἐποχὴν μας, ἀγαπητοί μου, ἡ ἀλαζονεία (ἐπαρσις) τῶν ἀνθρώπων καί ἡ μανία τῆς νέας μορφῆς εἰδωλολατρίας ἀποτελεῖ συνειδητὴν καί ἐσκεμμένη ἐπανάστασιν ἐναντίον τοῦ θεοῦ καί τῶν νόμων αὐτοῦ. «Ἀπόστα ἀπ' ἐμοῦ, ὁδός σου εἰδέναι οὐ βούλομαι», (Ἰώβ, 21,14). Στάσου μακράν μου, φύγε ἀπὸ κοντά μου, δέν θέλω νά γνωρίζω τά θελήματά σου, λέγει ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀποστασίας καί τῆς ἀνομίας εἰς τόν θεόν. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος τοῦ θεοῦ καί μάλιστα τοῦ Χριστοῦ κηρύσσεται ἐχθρός καί τίθεται ὑπὸ διωγμόν.

Ἰδού λοιπόν διὰ τί τιμῶμεν σήμερον τόν μεγαλομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ Δημήτριον. Διότι οὗτος εἶναι ἡ ἀψευδὴς μαρτυρία τοῦ ἐνδύματος τοῦ φωτός καί τῆς ἀφθαρσίας τοῦ Χριστοῦ. Οὗτος ὁ Δημήτριος, διὰ λόγων ἱερῶν τε καί ἔργων καί δι' αἱμάτων μαρτυρίου, ἀλλά θαυμάτων τε καί μύρων εὐαγγελίζεται Χριστόν ἐσταυρωμένον καί ἀναστάντα.

Δεηθῶμεν τοῦ μάρτυρος τοῦ Χριστοῦ Δημητρίου καί μετά τοῦ μελωδοῦ εἴπωμεν:
«Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, Δημήτριε, ὥς ποτε τοῦ Λυαίου τήν ὀφρῦν καί τήν ἔπαρσιν
καί τό ἵππειον θράσος καθεῖλες, χάριτι θείᾳ τόν γενναῖον κρατύνας, ἐν τῷ
σταδίῳ Νέστορα, τοῦ Σταυροῦ τῇ δυνάμει, οὕτω κάμέ, ταῖς εὐχαῖς σου κράτυνον
ἀθλοφόρε, κατὰ δαιμόνων πάντοτε καί παθῶν ψυχοφθόρων», Ἀμήν.

Εἰς τό «Μετά Φόβου», πολλοί τῶν πιστῶν προσῆλθον εἰς τήν θ. Κοινωνίαν μεθ' ἣν
ὁ Μακαριώτατος ἀνέγνωσε τήν εὐχήν τῶν κολλύβων πρός τιμήν τοῦ ἁγίου καί ἅμα
τῇ ἀπολύσει, διένειμε τό Ἀντίδωρον καί εἰκόνας εἰς τούς πιστούς.

Ἄμα τῇ συμπληρώσει τούτων ἡ Κοινότης ἐδεξιώθη τόν Πατριάρχην εἰς τήν
παρακειμένην αἴθουσαν μέ κέρασμα, τῇ μεσημβρίᾳ δέ παρέθεσε τράπεζαν
εὐχαριστοῦσα τόν Μακαριώτατον διά τήν ποιμαντικήν εὐθύνην Αὐτοῦ ὡς οὔσαν λίαν
ἐνισχυτικήν διά τήν συνέχισιν τῆς ζωῆς καί τῆς συνυπάρξεως αὐτῶν εἰς τό
πολυθρησκευτικόν περιβάλλον τῆς περιοχῆς ταύτης.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

[httpv://youtu.be/HGBLYXoLe34](http://youtu.be/HGBLYXoLe34)

[httpv://youtu.be/WILICEcu0nA](http://youtu.be/WILICEcu0nA)

<httpv://youtu.be/e2BDvTc7SQM>

